

TEL TOT TIEN

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

Tel tot tien

De Fontein

Proloog

Springdale, Indiana, donderdag 23 november 2006, 23.45 uur

Hij staaarde met grimmige voldoening naar de vlammen. Het huis brandde.

Hij meende hun gegil te horen. *Help me. O, God, help me.* Hij hoopte dat hij hun gegil werkelijk hoorde, dat het niet alleen zijn verbeelding was. Hij hoopte dat ze ondraaglijke pijn leden.

Ze zaten binnen in de val. Kilometers in de omtrek geen burens die hulp konden inroepen. Hij kon zijn mobieltje pakken. De politie bellen. De brandweer. Een mondhoek kwam omhoog. Waarom zou hij? Ze kregen eindelijk wat ze verdienden. Eindelijk. Dat het door zijn hand kwam was... alleen maar eerlijk.

Hij kon zich niet herinneren dat hij het vuur had aangestoken, maar hij wist dat hij dat wel gedaan moest hebben. Zonder zijn blik van de vlammen af te wenden bracht hij zijn handen naar zijn neus. Rook aan de leren handschoenen die hij droeg. Hij kon de benzine aan zijn handen ruiken.

Ja, hij had deze gebeurtenis veroorzaakt. En hij was intens blij dat hij dat had gedaan.

Hij kon zich niet herinneren dat hij hierheen was gereden. Maar dat moest hij uiteraard wel hebben gedaan. Hij herkende het huis, ook al had hij er nooit gewoond. Als hij hier wel zou hebben gewoond, dan zou alles anders zijn geweest. Als hij hier had gewoond, zou Shane ongeschonden zijn gebleven. Dan had Shane misschien nog geleefd en dan zou de diepe, allesverterende haat die hij zo lang had onderdrukt misschien nooit hebben bestaan.

Maar hij had hier niet gewoond. Shane was alleen geweest, een lam onder de wolven. En tegen de tijd dat hij werd vrijgelaten en was teruggekomen, was zijn broer niet langer een gelukkige jongen. Tegen de tijd dat hij terugkwam, liep Shane met gebogen hoofd en met schaamte en angst in zijn ogen.

Want ze hadden hem pijn gedaan. De woede kookte en borrelde. Precies in dit huis waar Shane veilig had moeten zijn, in ditzelfde huis dat nu brandde als de hel, hadden ze Shane zo'n pijn gedaan dat hij nooit meer dezelfde was geweest.

Shane was dood. En nu leden ze pijn, net als hem was overkomen. Het was... eerlijk.

Hij vermoedde dat het feit dat zijn haat en woede van tijd tot tijd de kop opstaken onvermijdelijk was. Die maakten al deel uit van hem zolang hij zich kon herinneren. Maar de reden voor zijn woede... die reden had hij voor iedereen verborgen gehouden. Met inbegrip van hemzelf. Hij had het zo lang ontkend, het verhaal zo goed herverteld... Zelfs hij had moeite om zich de waarheid te herinneren. Er waren hele periodes dat hij het vergat. Dat hij zichzelf dwong het te vergeten. Want het had te veel pijn gedaan om eraan te denken.

Maar nu herinnerde hij het zich weer. Elk individu dat zijn hand had opgeheven om hen pijn te doen. Elk individu dat hen had moeten beschermen, maar dat niet had gedaan. Elk individu dat de andere kant op had gekeken.

Dat kwam door de jongen. De jongen had hem aan Shane doen denken. De jongen die naar hem had opgekeken voor hulp. Voor bescherming. Vanavond had de jongen naar hem opgekeken met een blik vol angst en schaamte. Dat had hem jaren mee terug genomen. Dat had hem teruggevoerd naar een tijd waar hij niet aan wilde denken. Naar een tijd dat hij... zwak was. Lachwekkend. Waardeloos.

Hij keek naar de vlammen die aan de muren van het houten huis likten, dat brandde als kurkdroog aanmaakhout. Hij was niet langer zwak of lachwekkend of waardeloos. Nu pakte hij wat hij hebben wilde en de boom in met de gevolgen.

Zijn verstand nam het langzaam weer over van zijn boosheid, zoals altijd gebeurde.

Helaas joegen de gevolgen hem soms in de boom. Vooral wanneer de woede de overhand kreeg, zoals vanavond. Vanavond was niet de eerste keer dat hij een stap achteruit had gedaan en naar iets had gekeken wat hij had aangericht, nauwelijks in staat om zich de daad zelf te herinneren. Dit was de eerste brand...

Hij slikte moeizaam. Het was de eerste brand in een lange tijd. Maar hij had andere dingen gedaan. Noodzakelijke dingen. Dingen die hem in de gevangenis zouden doen belanden als hij werd gepakt.

De echte gevangenis, dit keer. Niet de jeugdgevangenis, die al erg genoeg was, maar behapbaar als je je verstand gebruikte.

Vanavond had hij vermoord. En hij had er geen spijt van. Geen greintje. Maar hij had geluk. Dit huis lag op grote afstand van eventuele burens en spiedende ogen. Stel dat dit een gewone buurt in de stad was geweest. Stel dat hij was gezien. Hij vroeg zich dit elke keer weer af. *Stel dat ik gepakt word.*

Op een dag zou de woede die in hem kolkte hem meer problemen bezorgen dan hij in zijn eentje aankon. Het beheerste hem. Maakte hem kwetsbaar. Hij knarste met zijn tanden. En kwetsbaar zijn was het enige wat hij nooit meer zou laten gebeuren.

Plotseling was de oplossing overduidelijk. De woede moest weg.

Dus moest de bron van de woede verdwijnen. Dat betekende dat alle mensen die hem hadden gekwetst of de andere kant op hadden gekeken weg moesten. Terwijl hij daar naar de vlammen stond te staren kwam de herinnering aan elk van die mensen weer boven. Hij zag gezichten. Hoorde namen. Voelde haat.

Hij hield zijn hoofd schuin toen het dak instortte en een vonkenregen als een verzameling minivuurpijlen de lucht in schoot. Hij had er een geweldige vuurwerkshow van gemaakt.

Het zou niet meevallen om zo'n voorstelling te evenaren. Maar natuurlijk zou hij dat doen. Hij deed niets halfslachtig. Wat hij deed, moest hij goed doen. Voor Shane. En voor hemzelf. Dan kon hij eindelijk het boek van dit deel van zijn leven dichtslaan en verdergaan.

De laatste vonkenregen zou voldoende kunnen zijn om de plaatselijke brandweer te alarmeren. Hij kon er maar beter vandoor gaan nu het nog kon. Hij stapte in zijn auto en sloeg met een glimlach om zijn lippen de richting in van de stad. In zijn hoofd begonnen zich de contouren van een plan te vormen.

Het zou een geweldige voorstelling worden. En als het doek uiteindelijk voor de laatste keer viel, kon Shane eindelijk rust vinden. *En dan zal ik eindelijk vrij zijn.*

I

Chicago, zaterdag 25 november 2006, 23.45 uur

Er sloeg een tak tegen het raam en Caitlin Burnette klemde haar kiezen op elkaar. 'Het is de wind maar,' mompelde ze. 'Doe niet zo kinderachtig.' Maar het geloei buiten maakte haar van streek en het hielp ook niet dat ze alleen was in het krakende, oude huis van Dougherty. Ze richtte haar blik weer op het studieboek dat de reden was dat ze hier op een zaterdagavond alleen zat. Het feest bij TriEpsilon zou heel wat leuker zijn geweest dan dit. Luidruchtiger ook. Daarom zat ze hier statistiek, het saaiste onderwerp, te studeren in de stilte van een saai, oud huis in plaats van te proberen te studeren terwijl er om haar heen in het huis een feest gaande was.

Haar professor had haar examens ingeroosterd op maandagochtend. Als ze zakte, dan was haar hele semester verknoeid. Als ze voor nog één onderwerp zakte, dan zou haar vader haar auto afnemen, die verkopen en het geld gebruiken om met haar moeder naar de Bahama's te gaan.

Caitlin klemde haar kiezen op elkaar. Ze zou hem een poepie laten ruiken. Ze zou dat verrekte examen halen, al was het het laatste wat ze deed. En als dat niet lukte, dan had ze bijna genoeg gespaard om die verdomde auto zelf te kopen of misschien zelfs een betere. Het geld dat de Dougherty's haar betaalden om voor hun kat te zorgen was een schijntje, maar genoeg om haar erbovenop te helpen en –

Een ander geluid deed haar opschrikken. *Verdomme, wat...?* Het kwam van beneden. Het klonk als... een stoel die over de hardhouten vloer schraapte.

Bel de politie. Ze had haar hand al op de telefoon, maar ze haalde diep adem en dwong zichzelf tot kalmte. *Het is waarschijnlijk gewoon de kat.* Ze zou een behoorlijk stomme indruk maken als ze de politie belde vanwege een tien kilo zware, akelig verwend pers. Bovendien

hoorde ze hier op dit moment helemaal niet te zijn. Daar was mevrouw Dougherty heel duidelijk over geweest. Ze mocht niet 'blijven slapen'. Ze mocht geen 'feestjes geven'. Ze mocht niet 'de telefoon gebruiken'. Ze moest de kat te eten geven en de kattenbak schoonmaken en dat was het.

De Dougherty's zouden misschien kwaad worden als ze erachter kwamen dat ze hier was en weigeren haar te betalen. Caitlin zuchtte. Bovendien zou haar vader het dan te horen krijgen en die zou zijn geluk niet op kunnen. En dat allemaal vanwege een stomme, pluizige kat die ook nog eens Percy heette.

Maar toch, het kon geen kwaad om voorzichtig te zijn. Caitlin ging stilletjes van de slaapkamer die de Dougherty's gebruikten als kantoor naar de grote slaapkamer, waar ze een klein pistool uit het nachtkastje van mevrouw Dougherty haalde, waarvan ze de veiligheidspal omzette. Ze had het pistool gevonden toen ze een keer op zoek was naar een pen. Het was een .22, hetzelfde type waar ze al tientallen keren mee had geschoten wanneer ze samen met haar vader op de schietbaan was. Ze ging de trap af met het wapen tegen de achterkant van haar bovenbeen gedrukt. Het was pikdonker, maar ze durfde het licht niet aan te doen. *Hou hiermee op, Caitlin. Bel de politie.* Maar haar voeten bleven in beweging, geluidloos dankzij het tapijt, tot er twee treden van onder een tree kraakte. Ze bleef stokstijf staan en luisterde met bonkend hart.

En hoorde geneurie. Er was iemand in huis die neuriede.

Het piepende geluid van iets zwaars dat over de vloer werd getrokken overstemde het geneurie. Toen rook ze gas.

Naar buiten. Haal hulp. Ze schoot vooruit maar struikelde toen haar voeten de hardhouten vloer onder aan de trap raakten. Ze viel op haar knieën, het pistool vloog uit haar hand en schoof over de vloer. Met een hard geluid.

Het neuriën hield op. Ze tastte wanhopig in het donker naar het pistool en haar handen klopten nerveus op het koude hout. Ze vond haar wapen en krabbelde overeind. *Naar buiten. Naar buiten. Naar buiten.*

Ze had twee stappen in de richting van de deur gedaan toen ze van achteren werd geraakt en op haar knieën viel. Ze probeerde te gillen, maar ze kreeg geen adem. Ze gleden samen een stukje door voor hij haar op haar buik draaide en boven op haar bleef liggen. Hij

was zwaar. *O God, alstublieft.* Ze worstelde, maar hij was gewoon te zwaar. Binnen een tel had hij het pistool uit haar hand gewrongen. Zijn adem kwam met hete, harde stoten tegen haar oor. Toen vertraagde zijn ademhaling en ze voelde hem hard worden terwijl hij op haar lag. *Dat niet. O, God, dat niet.*

Ze kneep haar ogen stijf dicht terwijl hij met overduidelijke bedoelingen hard met zijn heupen stootte. ‘Laat me alsjeblieft gaan. Ik zou hier niet eens moeten zijn. Ik beloof dat ik niemand iets zal zeggen.’

‘Je zou hier niet eens moeten zijn,’ herhaalde hij. ‘Wat een pech voor je.’ Zijn stem klonk zwaar, maar dat was gemaakt. Als een slechte imitatie van Darth Vader. Caitlin concentreerde zich, vastbesloten zich het kleinste detail te herinneren zodat ze het de politie kon vertellen zodra ze kans zag te ontsnappen.

‘Doe me alsjeblieft geen pijn,’ fluisterde ze.

Hij aarzelde. Ze voelde dat hij inademde en zijn adem inhield en de tijd stond stil. Ten slotte liet hij zijn adem ontsnappen.

Toen begon hij te lachen.

Zondag 26 november, 01.10 uur

Reed Solliday bewoog zich onder de omstanders en luisterde. Hij bestudeerde de gezichten terwijl het huis aan de overkant van de straat brandde. Het was een wat oudere woonwijk en de mensen die buiten in de kou stonden leken elkaar te kennen. Ze waren geschokt en vol ongeloof en spraken op gedempte toon hun angst uit dat de wind het vuur naar hun eigen huizen zou doen overslaan. Drie oudere dames stonden een beetje terzijde. Hun zorgelijke gezichten werden verlicht door de restanten van de brand; er waren twee korpsen nodig geweest om die onder controle te krijgen. Het vuur was te heet, te fel, en er waren te veel brandhaarden in het huis om het gevolg te zijn van een ongeluk.

Ondanks hun shock was dit het moment om de kijkers te onderwerpen, voor ze tijd hadden gehad om hun verhalen met elkaar te delen. Zelfs in groepen mensen die niets te verbergen hadden werden gedeelde verhalen samengesmeed tot hét verhaal, waarin relevante bijzonderheden verloren gingen.

Brandstichters konden zo de dans ontspringen. En ervoor zorgen dat dat niet gebeurde was Reeds werk.

‘Dames?’ Hij liep naar de drie vrouwen toe met zijn penning in zijn hand. ‘Ik ben inspecteur Solliday.’

Alle drie de vrouwen namen hem even van top tot teen op. ‘Bent u van de politie?’ vroeg de middelste. Ze zag eruit als een jaar of zeventig en ze was zo klein dat het Reed verbaasde dat ze niet werd weggeblazen door de wind. Haar witte haar zat stevig in de krulspelden, haar flanellen nachthemd kwam onder de zoom van haar wollen jas uit en sleepte over de bevroren grond.

‘Brandinspectie,’ antwoordde Reed. ‘Mag ik uw namen?’

‘Ik ben Emily Richter en dit zijn Janice Kimbrough en Darlene Desmond.’

‘Kent u allemaal deze buurt goed?’

Richter snoof. ‘Ik woon hier al mijn hele leven.’

‘Wie woont er in dat huis, mevrouw?’

‘De Dougherty’s woonden daar vroeger. Joe en Laura. Maar Laura is overleden en Joe is naar Florida vertrokken. Zijn zoon en schoondochter wonen daar nu. Joe heeft het ze goedkoop verkocht. Dat heeft de waarde van alle onroerend goed in de buurt omlaaggehaald.’

‘Maar ze zijn nu niet thuis,’ voegde Janice Kimbrough eraan toe. ‘Ze zijn naar Florida om met Thanksgiving bij Joe te zijn.’

‘Dus er was niemand in het huis?’ Dat was wat de mannen te horen hadden gekregen toen ze aankwamen.

‘Tenzij ze vroeger naar huis zijn gekomen,’ zei Janice.

‘Maar dat zijn ze niet,’ zei Richter beslist. ‘Hun pick-up is te groot voor hun garage, dus zetten ze hem altijd op de oprit. Hij staat er niet, dus ze zijn nog niet thuis.’

‘Heeft een van u iemand zien rondhangen die hier niet thuishoort?’

‘Ik heb gisteren een meisje naar binnen zien gaan en weer naar buiten zien komen,’ zei Richter. ‘Joe’s zoon zei dat ze iemand hadden aangenomen om voor de kat te zorgen.’ Ze snoof opnieuw. ‘Joe zou ons vroeger de sleutels hebben gegeven en een zak kattenvoer, maar zijn zoon heeft nieuwe sloten laten plaatsen. Hij heeft een of ander meisje aangenomen.’

De haren in Reeds nek gingen overeind staan. Noem het instinct. Noem het wat je maar wil. Maar iets voelde heel erg verkeerd. ‘Een meisje?’

‘Een studente,’ wist Darlene Desmond. ‘Joe’s schoondochter vertelde me dat ze niet in het huis zou verblijven. Ze zou alleen maar twee keer per dag komen om de kat te verzorgen.’

‘Wat voor auto’s hadden de Dougherty’s verder nog, dames?’ vroeg Reed.

Janice Kimbrough fronste nadenkend haar wenkbrauwen. ‘De vrouw van Joe junior heeft een gewone auto. Een Ford?’

Richter schudde haar hoofd. ‘Buick.’

‘En dat zijn de enige twee auto’s die ze hebben? De pick-up en de Buick?’ Hij had de verwrongen restanten van twee auto’s gezien in de garage. Hij kreeg een heel akelig gevoel.

Alle drie de dames knikten terwijl ze elkaar vragend aankeken. ‘De enige,’ bevestigde Richter.

‘Dank u, dames. U hebt geweldig geholpen.’ Hij liep op een holletje naar de andere kant van de straat, waar de bevelvoerder, Larry Fletcher, naast de brandweerauto stond met een portofoon in zijn hand. ‘Larry.’

‘Reed.’ Larry stond met gefronst voorhoofd naar het huis te kijken. ‘Iemand heeft dit aangestoken.’

‘Dat denk ik ook. Larry, er is misschien iemand binnen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Die oude dames zeiden dat de eigenaren de stad uit zijn.’

‘De eigenaren hebben een studentje aangenomen om voor de kat te zorgen.’

Larry draaide met een ruk zijn hoofd om. ‘Ze zeiden dat er niemand in huis was.’

‘Het meisje werd niet geacht daar ’s nachts te zijn. Er staan twee auto’s in de garage, toch? De eigenaren stalden er daar maar één. Hun andere auto is een pick-up waarmee ze weg zijn. We moeten gaan kijken of ze daarbinnen is, Larry.’

Met een korte knik bracht Larry de portofoon naar zijn mond. ‘Mahoney. Er is mogelijk een slachtoffer binnen.’

De portofoon kraakte. ‘Begrepen. Ik zal proberen weer naar binnen te gaan.’

‘Als het te gevaarlijk is, kom je meteen weer naar buiten,’ beval Larry. Met een harde blik in zijn ogen draaide hij zich weer naar Reed. ‘Als ze binnen is...’

Reed knikte grimmig. ‘Dan is ze waarschijnlijk dood, ik weet het.’

Ik ga verder met het publiek ondervragen. Laat me er zo snel je kunt naar binnen.'

Zondag 26 november, 02.15 uur

Zijn hart ging nog steeds als een wilde tekeer. Het was allemaal precies verlopen zoals hij had gepland.

Nou, niet helemaal precies zoals hij had gepland. Zij was een verrassing geweest. Juffrouw Caitlin Burnette. Hij had haar rijbewijs gepakt uit haar tas, die hij had meegenomen. Een aandenken aan deze avond. Ze had daar niet horen te zijn, had ze gezegd. *Laat me gaan*, had ze gesmeekt. Ze zou het tegen niemand zeggen, had ze beloofd. Ze loog, uiteraard. Vrouwen zaten vol leugens. Dat wist hij.

Hij veegde snel de aarde weg van zijn bergplaats en maakte het deksel van de plastic doos open. Glimmende snuisterijen en sleutels blonken hem tegemoet. De dag dat hij hier aankwam had hij hem hier begraven en sindsdien had hij hem niet meer geopend. Daar had hij geen reden toe gehad. Hij had niets gehad om erin te stoppen. Vanavond wel. Hij gooide de tas van Caitlin boven op de andere spullen, deed het deksel weer dicht en veegde de aarde zorgvuldig terug. Zo. Het was klaar. Nu kon hij slapen.

Hij liep weg terwijl hij zijn lippen likte. Hij kon haar nog steeds proeven. Zoet parfum, zachte rondingen. Ze was hem als het ware in de schoot geworpen. Alsof het al Kerstmis was geworden. En ze had zich verzet. Hij lachte zachtjes. Ze had zich verweerd en gehuild en gesmeekt. Ze probeerde hem af te wijzen. Dat had hem alleen maar harder gemaakt. Ze had geprobeerd hem in zijn gezicht te krabben. Hij had haar gemakkelijk in bedwang gehouden. Hij huiverde, de herinnering was nog zo vers. Hij was bijna vergeten hoe fijn het voelde als ze nee zeiden. Alleen al door eraan te denken raakte hij opnieuw opgewonden. Ze dachten altijd dat ze zich konden verzetten. Ze dachten altijd dat ze nee konden zeggen.

Maar hij was groter. Sterker. En niemand zou hem ooit nog iets weigeren.

Door een raam boven keek een jongen met bonzend hart toe. *Vertel het iemand.* Maar wie? *Hij zal erachter komen dat ik het heb verteld.* Hij

zou zo boos zijn en de jongen wist wat er gebeurde wanneer hij boos werd. De jongen kroop misselijk van angst weer in bed, trok de dekens over zijn hoofd en huilde.

Zondag 26 november, 02.20 uur

Het was een mooi huis geweest, dacht Reed terwijl hij door wat nu een lege, verbrande huls was liep. De schade leek aan de ene kant minder groot dan aan de andere. Het zou al snel licht worden en dan zou hij het beter kunnen bekijken. Voorlopig liet hij het licht van zijn sterke zaklantaarn op de wanden schijnen op zoek naar brandlijnen die hem naar de bron van het vuur zouden kunnen leiden.

Hij bleef staan en draaide zich om naar de brandweerman die binnen aan het blussen was. 'Waar brandde het toen je hier kwam?'

Brian Mahoney schudde zijn hoofd. 'Er waren vlammen in de keuken, in de garage, de slaapkamer boven, en in de woonkamer. We kwamen tot aan de woonkamer, maar toen begon het plafond in te zakken en daarom heb ik mijn mensen hier weggehaald. Net op tijd ook. Het plafond in de keuken stortte in. We hebben ons er daarna op gericht dat het vuur niet zou overslaan naar de andere huizen.'

Reed keek omhoog, dwars door wat twee verdiepingen waren geweest, een zolder en een dak, en zag de sterren aan de hemel. Ze zouden te maken kunnen hebben met verschillende punten waar de brand begonnen was. Een of andere hufter wilde er zeker van zijn dat het hier brandde. 'Iemand gewond?'

Brian haalde zijn schouders op. 'Het groentje heeft lichte brandwonden opgelopen, maar dat komt wel goed. Een van de jongens heeft rook binnengekregen. De commandant heeft ze allebei naar het ziekenhuis gestuurd om zich te laten nakijken. Luister, Reed, ik ben teruggekomen om naar het meisje te zoeken, maar er was nog steeds te veel rook. Als ze hier was...'

'Ik weet het,' zei Reed met een grimmig gezicht. Hij kwam weer in beweging. 'Ik weet het.'

'Reed!' Het was Larry Fletcher, die in de keuken stond bij de achterste muur.

Reed zag onmiddellijk het fornuis dat van de muur was geschoven. 'Hebben jullie dat fornuis weggehaald?' vroeg hij.

‘Wij niet,’ antwoordde Brian. ‘Denk je dat hij gebruik heeft gemaakt van het gas om het hier aan te steken?’

‘Dat zou die eerste grote explosie verklaren.’

Larry bleef naar zijn voeten staren. ‘Ze ligt hier.’

Reed klemde zijn tanden op elkaar en liep naar Larry’s kant. Hij scheen met zijn lamp op de grond, bang voor wat hij te zien zou krijgen. En haalde diep adem. ‘Verdomme,’ vloekte hij.

Het lichaam was onherkenbaar verbrand.

‘Verdomme,’ echode Brian woedend. ‘Weet je wie ze was?’

Reed bescheen met zijn zaklamp de omgeving van het lichaam terwijl hij zichzelf dwong om afstandelijk te blijven en niet te denken aan de manier waarop ze was gestorven. ‘Nog niet. Ik heb van de dames aan de overkant van de straat het nummer van de vorige eigenaar van dit huis gekregen. Joe Dougherty, senior. Zijn zoon, Joe junior, woont hier nu. Joe senior zei dat Joe junior en zijn vrouw dit weekend weg zijn met een gehuurde vissersboot en zich zo’n dertig kilometer uit de kust bevinden. Hij verwacht ze niet eerder terug dan maandagochtend. Hij wist me wel te vertellen dat zijn schoondochter bij een advocatenfirma in de stad werkt. Het meisje dat ze hadden aangenomen zou de dochter zijn van een van haar collega’s van kantoor. Een studente. Ik zal proberen haar ouders te vinden.’ Hij zuchtte toen Larry naar het lichaam op de grond bleef staren. ‘Je wist niet dat ze hier was, Larry.’

‘Mijn dochter studeert,’ was Larry’s weerwoord en zijn stem klonk schor.

En die van mij binnenkort, dacht Reed, maar hij verdrong die gedachte meteen. Dergelijke gedachten dreven een mens tot waanzin. ‘Ik zal de lijkschouwer hiernaartoe sturen,’ zei hij. ‘Samen met mijn team. Je ziet er beroerd uit, Larry. Dat geldt voor jullie allebei. Laten we naar buiten gaan, dan kan ik met je ploeg praten. Ga daarna terug naar de kazerne en rust uit.’

Larry knikte verdoofd. ‘Je vergat “meneer” te zeggen.’ Het was een poging tot luchtigheid die hopeloos faalde. ‘Je hebt nog nooit “meneer” gezegd, niet één keer in al die jaren dat je bij mij op de wagen zat.’

Dat waren goede jaren geweest. Larry was een van de beste bevelvoerders die hij ooit had gehad. ‘Meneer,’ corrigeerde Reed zichzelf op vriendelijke toon. Hij pakte Larry’s arm en trok hem weg van het

verkoelde lichaam dat ooit de ziel van een jonge vrouw had gehuisvest. 'Kom mee.'

Zondag 26 november, 02.55 uur

'Ik heb de lampen klaargezet, Reed.'

Reed keek op van de aantekeningen die hij had zitten maken terwijl hij in de cabine van zijn SUV zat. Ben Trammell stond een eindje verderop met een bezorgde blik in zijn ogen. Ben was het nieuwste lid van zijn team en zoals de meeste van de teamleden was hij jarenlang brandweerman geweest voor hij voor de brandinspectie ging werken. Maar toch was dit voor Ben als onderzoeker zijn eerste dodelijke slachtoffer en de druk stond al in zijn blik te lezen.

'Gaat het?' vroeg Reed en Ben knikte kort. 'Jawel.' Reed gebaarde naar zijn fotograaf, die in de warmte van diens eigen auto zat te wachten. Foster stapte uit met zijn camera in zijn hand en een camcorder om zijn nek.

'Kom op,' zei Reed kortaf en hij liep de oprit op, om de brokstukken heen die de brandweer had achtergelaten. Ze zouden alles wat buiten lag onderzoeken zodra het dag was. 'Voorlopig blijven we overal van af. We gaan de situatie ter plaatse vastleggen en ik ga een paar metingen doen. Daarna zien we wel wat we hebben.'

'Heb je een huiszoekingsbevel aangevraagd?' vroeg Foster.

'Nog niet. Ik wil eerst zeker weten dat het bevel dat ik aanvraag alle juiste dingen dekt.' Hij had een heel slecht gevoel over het lichaam dat in de keuken van de Dougherty's lag en aangezien hij een nauwgezet man was, bereidde hij zich in gedachten voor op alle juridische invalshoeken. 'We mogen naar binnen om de bron en de aanleiding te vinden. Voor andere dingen heb ik een gerechtelijk bevel nodig, zeker gezien het feit dat de eigenaren er niet zijn om ons toestemming te geven om naar binnen te gaan.'

Reed ging hun voor door de hal, langs de trap en naar de keuken, waar de lampen alles fel verlichtten. Het vertrek was een ruïne. Het glas was uit de ramen geblazen en het plafond was op één plek ingestort, waardoor het moeilijk was aan de andere kant te komen zonder over gevallen balken te moeten klauteren. Een dikke laag as bedekte de tegelvloer. Maar de meeste aandacht werd getrokken door

het slachtoffer dat op de plek lag waar Larry Fletcher dat het eerst had aangetroffen.

Ze bleven gedrieën lange tijd bewegingloos naar het slachtoffer staren terwijl hun hersenen probeerden te verwerken wat er in het licht nog afschuwelijker uitzag dan het in de duisternis had gedaan. Reed dwong zichzelf met een diepe zucht in actie te komen en trok een paar rubberhandschoenen aan voor hij zijn dictafoon uit zijn zak haalde. 'Foster, begin met de camcorder. We nemen foto's als we klaar zijn met ons eerste overzicht.'

Hij bracht de dictafoon naar zijn mond terwijl Foster beelden begon te schieten. 'Dit is inspecteur Reed Solliday, met brandonderzoekers Ben Trammell en Foster Richards. Dit is het huis van de familie Dougherty, het is 26 november, drie uur 's nachts. Buiten is het zes graden onder nul met een noordoostenwind kracht vier.' Hij haalde diep adem. 'In de keuken is één slachtoffer aangetroffen. De huid is verkoold. Gelaatstreken zijn verdwenen. Het geslacht is niet onmiddellijk duidelijk. De kleine gestalte suggereert dat het om een vrouw gaat en dat komt overeen met getuigenverklaringen.'

Reed ging op zijn hurken naast het slachtoffer zitten en haalde een snuffelaar uit de tas die hij over een schouder had hangen. Hij ging langzaam met het instrument over het lichaam en het geluid van de snuffelaar veranderde onmiddellijk in een hoog gejack. Dat verraste hem niet. Hij keek op naar Ben. Hij kon er in ieder geval een trainingsmoment van maken. 'Ben?'

'Hoge concentratie koolwaterstof,' zei Ben gespannen.

'Prima. En dat betekent?'

'Dat betekent dat het slachtoffer overgoten is met een brandversneller voor het is aangestoken.'

'Benzine of iets dergelijks.' Reed concentreerde zich. Hij stond niet toe dat de stank zijn zintuigen verdoofde of dat het beeld van het dode jonge meisje aan hem bleef knagen. Het eerste was vrijwel onmogelijk en het tweede lukte al helemaal niet. Maar hij moest zijn werk doen. 'De lijkschouwer zal ons precies kunnen vertellen wat er is gebruikt. Goed gedaan, Ben.'

Ben schraapte zijn keel. 'Wil je dat ik de hond laat komen?'

'Dat heb ik al geregeld. Larramie heeft vanavond dienst. Hij moet binnen twintig minuten hier zijn met Buddy.' Reed kwam overeind. 'Foster, film het slachtoffer vanaf de andere kant, oké?'

‘Oké.’ Foster filmde de plek vanuit verschillende hoeken. ‘Wat verder nog?’

Reed was naar de muur gelopen. ‘Neem deze hele muur in beeld en maak dan een close-up van deze sporen.’ Hij boog zich met gefronst voorhoofd voorover. ‘Wat is dat?’

‘Een “V”,’ zag Ben, die weer wat beheerster was. ‘Het vuur is beneden bij de plint begonnen en daarna snel langs de muur omhooggeschoten.’ Hij keek Reed aan. ‘Heel snel. Misschien met een lont?’

Reed knikte. ‘Ja.’ Hij ging met de snuffelaar over de muur en ze hoorden opnieuw het hoge gepiep. ‘Brandversneller langs de muur. Een chemische lont.’ Hij was een beetje van zijn stuk en bestudeerde de muur. ‘Ik geloof niet dat ik zoiets al eens eerder ben tegengekomen.’

‘Hij heeft gebruikgemaakt van het gas van het fornuis,’ merkte Foster op en hij richtte zijn camera op wat er over was van de apparatuur. Hij boog zich naar voren en ving het gebied tussen het fornuis en de muur in beeld. ‘Het is hier losgemaakt. Dat moet opzettelijk zijn gebeurd.’

‘Dat dacht ik al,’ mompelde Reed en hij bracht zijn dictafoon weer naar zijn mond. ‘Het gas is de keuken in gestroomd en naar het plafond gestegen. Het vuur is laag bij de grond ontstoken en is toen langs de brandversneller omhooggegaan. We nemen monsters. Maar hoe zit het hiermee?’ Hij deed een stap achteruit en bekeek de putten die overal verspreid in de muur zaten.

‘Er is iets ontploft,’ zei Ben.

‘Je hebt gelijk.’ Reed ging met de snuffelaar langs de muur. Er klonken korte, scherpe geluiden, maar niet dat hoge gejangk zoals eerder. ‘Het is net napalm, zoals het aan de muur plakt.’

‘Kijk.’ Ben hurkte bij de deur die de verbinding vormde tussen de keuken en de wasruimte. ‘Stukjes plastic.’ Hij keek niet-begrijpend op. ‘Ze zijn blauw.’

Reed boog zich voorover om een kijkje te nemen. Ze zagen er inderdaad blauw uit. Zijn blik ging snel langs nog meer stukjes die over de vloer verspreid lagen en er vormde zich een beeld in zijn hoofd. Het was een foto in een boek. Een handboek voor onderzoek naar brandstichting, minstens vijftien jaar oud. ‘Plastic eieren.’

Ben knipperde met zijn ogen. ‘Eieren?’

‘Ik heb die eerder gezien. Ik durf te wedden dat als we genoeg stuk-

ken verzamelen het laboratorium in staat zal zijn ze weer in elkaar te zetten en een plastic ei te vormen zoals de kinderen met Pasen zoeken. De brandstichter vult het met een brandversneller, in vaste vorm of als een kleverige vloeistof als polyurethaan en steekt een lont door een gat aan één kant. Hij steekt de lont aan en de druk van de ontbranding laat het ei ontploffen, waardoor de versneller alle kanten op vliegt.'

Ben leek onder de indruk. 'Dat verklaart het brandpatroon.'

'Zeker. Het maakt ook duidelijk dat als je dit werk maar lang genoeg doet, je alles onder ogen krijgt. Foster, zorg dat je alle stukken en hun locatie vastlegt, maak daarna close-upfoto's van alles in het vertrek. Ik ga een huiszoekingsbevel aanvragen zodat we gedekt zijn wat betreft de bron en de monsters. Ik wil niet dat een of andere advocaat straks zegt dat we de monsters wel kunnen gebruiken voor de brandstichting, maar niet voor de aanslag op dat arme meisje.'

'Altijd zorgen dat je gedekt bent,' mompelde Foster. 'Kutadvocaten.'

'Als Larramie en de hond klaar zijn, verzamelen we de stukjes plastic. Misschien zit er een stuk bij dat groot genoeg is voor een vingerafdruk.'

'Jij bent een echte optimist,' zei Foster, nog steeds binnensmonds.

'Neem de foto's nou maar. Maak ook foto's van de deuren en de ramen op de begane grond, vooral van de sloten. Ik wil weten hoe hij hier is binnengekomen.'

Foster haalde de camera lang genoeg voor zijn gezicht weg om Reed aan te kijken. 'Je weet dat je zo van de zaak wordt gehaald als blijkt dat dat meisje slachtoffer is van moord.'

Daar had hij al aan gedacht. 'Ik denk het niet. Ik zal alles moeten delen, maar er is hier zo veel bewijs van brandstichting dat we een vinger in de pap kunnen houden. Voorlopig zijn we hier. Wij hebben de bal. Dus maak je klaar voor een doelpunt.'

Foster sloeg zijn ogen ten hemel. Hij hield niet van sport. 'Prima.'

'Ben, er staan twee auto's in de garage. Die oude dames zeiden dat die Buick van de Dougherty's is. Zoek uit wie de eigenaar van die andere auto is. En Foster, zodra het licht is wil ik dat je foto's neemt van de grond buiten. Met al die modder moet hij wel iets voor ons hebben achtergelaten.'

'Optimist,' zei Foster opnieuw binnensmonds.

Zondag 26 november, 14.55 uur

Zijn hoofd was weer helder na een nacht slaap en nu kon hij eens goed overwegen wat hij had bereikt. En wat niet. Hij zat aan zijn bureau met zijn handen keurig gevouwen voor zich en staarde uit het raam terwijl hij de gebeurtenissen van die nacht overzag. Dit was het moment om te analyseren wat er goed was gegaan zodat hij die dingen nog eens kon doen. Omgekeerd moest hij vaststellen wat er niet goed was gegaan en of hij dat kon voorkomen of helemaal achterwege moest laten. Misschien moest hij zelfs iets nieuws toevoegen. Hij zou het stap voor stap bekijken. Het overzichtelijk houden. Dat was de beste manier.

Punt één was de explosie. Zijn mondhoeken gingen omhoog. Dat was héél goed verlopen, kunst en wetenschap gecombineerd. Zijn kleine brandbom had perfect gefunctioneerd en het ontwerp was eenvoudig om toe te passen. Geen enkel bewegend onderdeel. Elegant in zijn eenvoud.

En bijzonder succesvol. Hij vertrok zijn gezicht een beetje toen hij zijn geblesseerde knie testte. Misschien een beetje té succesvol, gezien de kracht van de explosie. Die had hem omvergeblazen, had hem op handen en knieën geworpen terwijl hij over het pad van de Dougherty's rende. Hij nam aan dat hij de lont iets te kort had afgesneden. Hij had tien seconden willen hebben om het huis uit te komen en naar de straat te rennen. In gedachten telde hij opnieuw. Het was eerder zeven seconden geweest. Hij had er tien nodig. Tien was heel belangrijk.

De volgende keer zou hij de lont iets langer maken.

Het eerste ei, dat hij in de keuken had neergelegd, werkte geweldig, precies zoals het prototype. Het tweede ei, het ei dat hij op het bed van Dougherty had geplaatst... Hij was van plan geweest de oude baas en zijn vrouw te doden, om ze daarna in hun eigen bed te verbranden. Toen hij erachter kwam dat ze er niet waren, werd de tweede bom symbolisch, maar uiteindelijk geen wezenlijk deel van zijn plan.

Toen hij op het punt stond om de lont ervan aan te steken had hij zich gerealiseerd dat tegen de tijd dat hij naar beneden was gerend en de lont van het keukenei had aangestoken, het ei boven al zou zijn ontploft. Die explosie had misschien het gas ontstoken voor hij het huis uit was, waardoor hij in de val zou zijn komen te zitten. Dus

had hij het gewoon laten liggen, in de hoop dat het zou ontploffen als het vuur zich verspreidde. Afgaande op hoe de brand door het dak van het huis was uitgeslagen, dacht hij dat dat inderdaad was gebeurd. Maar als dat niet het geval was, dan zou de politie het misschien hebben gevonden en meer te weten zijn gekomen dan zijn bedoeling was.

Dus zelfs al was het idee van twee bommen aantrekkelijk, ze tegelijk aansteken was praktisch niet uitvoerbaar en het risico te groot. Van nu af aan zou hij zich tot één bom beperken. Voor de rest was alles aan de explosie zelf helemaal volgens het boekje. Alles was precies zo gegaan als hij had gepland. Nou, niet helemaal.

En dat bracht hem op het tweede punt. Het meisje. Zijn glimlach werd een brede grijns, verdorven en... machtig. Alleen al door eraan te denken spande zijn lichaam zich.

Toen ze begon te smeken, toen ze probeerde zich te verzetten, was er iets in hem geknapt en had hij haar gebruikt. Volledig. Beestachtig. Tot ze op de vloer lag te trillen en niet meer in staat was een woord uit te brengen. *Zo hoort het te zijn. Zo zouden ze allemaal moeten zijn.* En als dat niet vrijwillig kon, dan maar met geweld. Zijn grijns vervaagde. Maar hij had haar misbruikt zonder condoom en dat was ongelooflijk stom. Hij had daar toen niet over nagedacht, was helemaal opgegaan in het moment. Hij had opnieuw mazzel gehad. Het vuur zou afrekenen met het bewijsmateriaal. Hij had in ieder geval de tegenwoordigheid van geest gehad om haar te overgieten met benzine voor hij ervandoor ging. *Ze zou helemaal vernietigd zijn, samen met alles van hemzelf wat hij had achtergelaten toen hij vluchtte.*

Dat liet punt drie over. Zijn ontsnapping. Hij was niet gezien terwijl hij naar zijn auto rende. Mazzel, mazzel. Hij kon er niet op rekenen dat hij de volgende keer weer zo veel geluk zou hebben. Hij moest een betere manier vinden om te ontsnappen. Een manier die, zelfs als hij werd gezien, de politie niet verder kon helpen. Hij glimlachte. Hij wist precies wat er te doen viel.

Hij overdacht zijn plan. Het was goed. Maar hij moest toegeven dat de seks de avond had vervolmaakt. Hij had eerder vermoord. Hij had eerder seks genomen. Maar nu, nu hij moord en seks samen had ervaren, kon hij zich het ene niet meer voorstellen zonder het andere.

Dat zou eigenlijk geen verrassing moeten zijn. Het was, nam hij aan, zijn enige... zwakte. En misschien wel zijn grootste kracht. Van

alle wapens die hij ooit had ingezet was seks het beste. Het meest fundamentele.

Van alle manieren om een vrouw op haar plaats te zetten was dit beslist de beste. Jong, oud... het deed er eigenlijk niet toe. Het genot, de ontlading, zat in het nemen – en de wetenschap dat er nooit meer een dag voorbij zou gaan zonder dat ze beseften dat ze zwak waren. En hij sterk.

Zijn grootste probleem was dat hij ze in leven had gelaten. Dat was de reden geweest dat hij vroeger bijna was gepakt. Het had hem bijna een straf opgeleverd die veel groter was dan wat hij had ondergaan in de lachwekkende jeugdgevangenis. Daar had hij ook van geleerd, Caitlin Burnette was daar het bewijs van. *Als je van plan bent een vrouw te verkrachten, zorg er dan voor dat ze het niet verder kan vertellen.*

Maar hij moest helemaal eerlijk zijn. Praktisch gesproken was de nacht veel beter verlopen dan hij had durven hopen, maar toch had hij gefaald. Hij had zijn doel gemist. In dat licht bezien verbleekte de brand en zelfs het pakken van Caitlin. Dit ging niet om brand. Brand kon alleen maar een methode zijn. Dit ging om boete. Vergelding. De oude mevrouw Dougherty was haar lot ontlopen. Ze was de stad uit. Vanwege Thanksgiving. Dat was wat hij van het meisje te weten was gekomen. Maar ze zou terugkeren en wanneer ze dat deed, zou hij op haar wachten.

Tot die tijd had hij nog andere zaken af te handelen. Mevrouw Penny Hill was de volgende op zijn lijst van zondaren. De oude mevrouw Dougherty en zij waren de beste maatjes geweest. Penny Hill had Dougherty's leugens geloofd. *Ik ook, in het begin.* Dougherty had hun in het begin geborgenheid beloofd. Zijn mond vertrok. *Hoop.* Maar uiteindelijk had ze zich tegen hen gekeerd, hen beschuldigd van dingen die ze niet hadden gedaan. Haar belofte van veiligheid was meedogenloos verbroken. Ze schopte hen op straat en Hill had hen afgevoerd, als vee. *Het is voor jullie bestwil,* had Hill gezegd terwijl ze met hen wegreed, rechtstreeks naar de hel op aarde. *Wacht maar af.* Maar het was niet voor hun bestwil geweest.

Ze had gelogen, net als al die anderen. Shane en hij waren hulpeloos geweest, dakloos. Kwetsbaar. De oude mevrouw Dougherty was nu dakloos. Binnenkort zou ze hulpeloos zijn. En dan dood. Nu was het de beurt aan Penny Hill om hulpeloos en dakloos te worden. En dood.

Het was niet meer dan eerlijk. Om haar eigen woorden te gebruiken: het was voor haar bestwil. Wacht maar af.

Hij keek hoe laat het was. Hij moest ergens naartoe. Hij wilde niet te laat komen.

Lees verder in *Tel tot tien*

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)

Eerste druk oktober 2020

Oorspronkelijke titel *Count to Ten*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2007 by Karen Rose Hafer

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved

Poems “Us” and “casper” are the property of Cristy Carrington, © 2006.

The moral right of the author has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Jane Morley / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 4778 4

ISBN e-book 978 90 261 4779 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5405 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.